Rapunzel

For mange år siden levede der en mand og en kone, som så længe havde ønsket sig et lille barn, men intet fået. Endelig lod det til, at den gode Gud ville opfylde deres ønske. På bagsiden af huset var der et lille vindue, hvorfra man kunne se ind i en dejlig have, hvor der voksede de smukkeste blomster og urter, man kunne tænke sig. Den var omgivet af en høj mur, og ingen turde gå derind, fordi den tilhørte en mægtig heks, der var frygtet hele landet over. En dag stod konen ved vinduet og så ned i haven. Hun fik øje på et bed, hvor der voksede de dejligste klokkeblomster, og de så så friske ud, at hendes tænder ordentlig løb i vand efter dem. For hver dag, der gik, fik hun mere og mere lyst til dem, og da hun vidste, at hun ikke kunne få nogle af dem, tabte hun rent humøret og kom til at se bleg og dårlig ud. Manden blev forskrækket og spurgte: "Hvad er der dog i vejen med dig, lille kone?" - "Jeg får ikke fred, før du skaffer mig nogle af de klokkeblomster inde fra haven," sagde hun og sukkede dybt. Manden syntes, det var synd for hende, og om aftenen kravlede han over muren ind i heksens have, plukkede i en fart en håndfuld klokkeblomster og slap lykkelig og vel ind til sin kone igen. Hun lavede straks salat af dem og spiste den med stor grådighed. Den havde imidlertid smagt hende så godt, at hun var dobbelt så lækkersulten dagen efter. "Hvis du ikke skaffer mig nogle flere klokkeblomster, dør jeg," sagde hun til sin mand. "Jeg kan da ikke se på, at min kone dør, uden at vove noget for at frelse hende," tænkte manden. Om aftenen klatrede han igen over muren. Men han blev meget forfærdet, da han så heksen stå for sig. "Hvor tør du liste dig ind i min have som en tyv og stjæle mine klokkeblomster," sagde hun rasende, "det skal komme dig dyrt til at stå." - "Hav barmhjertighed med mig," sagde manden ydmyg. "Det er kun den yderste nød, der har drevet mig dertil. Min kone har fået så stor lyst til klokkeblomsterne, at hun dør, hvis hun ikke får nogle af dem." Heksen blev formildet og sagde til ham.: "Når det hænger sådan sammen, vil jeg give dig lov til at plukke så mange klokkeblomster, du vil. Jeg stiller kun en betingelse og det er den, at du giver mig det barn, din kone føder. Jeg skal være en mor for det, og det skal få det rigtig godt." Den stakkels mand var så bange, at han sagde ja til alting, og så snart barnet var født, kom heksen, kaldte det Rapunzel, og tog det med sig.

Rapunzel var det dejligste barn under solen. Da hun var tolv år gammel, lukkede heksen hende inde i et tårn, der lå ude i skoven, og hverken havde dør eller trappe, men kun et lille vindue helt oppe. Rapunzel havde et dejligt langt hår, der var så fint som spundet guld. Når heksen ville ind, stillede hun sig nedenfor tårnet og råbte:

"Rapunzel, Rapunzel,
lad dit hår falde ned."

Pigen viklede da en af sine fletninger fast om vindueskrogen og hejsede den ud af vinduet. Den nåede tyve alen ned, og heksen klatrede så op i den.

Et par år efter red kongens søn en dag gennem skoven og kom forbi tårnet. Han hørte nogen synge så dejligt, at han holdt stille og lyttede. Det var Rapunzel, der i sin ensomhed søgte at fordrive tiden med at synge. Kongesønnen ville gå op til hende og søgte efter en indgang til tårnet, men kunne ingen finde. Han red så hjem igen, men sangen havde gjort så dybt indtryk på ham, at han hver dag red ud i skoven og lyttede til den. En gang, da han var derude, så han heksen komme hen til tårnet og hørte hende sige:

"Rapunzel, Rapunzel,
lad dit hår falde ned."

Rapunzel lod fletningerne hænge ned, og heksen klatrede op til hende. "Jeg vil også en gang forsøge min lykke på den stige," tænkte kongesønnen, og den næste aften gik han ud til tårnet og råbte:

"Rapunzel, Rapunzel,
lad dit hår falde ned."

Fletningen kom straks ud af vinduet, og kongesønnen klatrede op.

Rapunzel blev først meget forskrækket, da hun så en vildfremmed mand, men kongesønnen talte venligt til hende og fortalte, at hendes sang havde gjort et sådant indtryk på ham, at han ikke havde kunnet få ro, før han havde set hende. Hun blev hurtig beroliget, og da han spurgte, om hun ville gifte sig med ham, og hun så,

hvor smuk han var, tænkte hun: "Jeg vil sikkert få det bedre hos ham end hos den gamle heks," og sagde ja og rakte ham sin hånd. "Jeg vil gerne følge med dig," sagde hun, "og hør nu, hvordan jeg skal komme ud. Hvergang du kommer, skal du tage en silkesnor med, så fletter jeg en stige, og når den er færdig, klatrer jeg ned, og du sætter mig op på din hest." De aftalte da, at han skulle komme hver aften, for den gamle kom kun om dagen. Heksen mærkede heller ikke noget, før Rapunzel en dag i tanker sagde til hende: "Hør, hvor kan det egentlig være, at du er meget tungere at trække op end den unge kongesøn. Han er heroppe på et øjeblik." - "Du slemme pige," råbte heksen, "hvad er det dog, du har for. Jeg troede, jeg havde stænget dig ude fra alle mennesker, og så har du dog narret mig." I sit raseri greb hun fat i Rapunzels dejlige hår, snoede det et par gange om hånden, tog en saks, og ritsch, ratsch, lå de lange fletninger på jorden. Og hun viste ingen barmhjertighed, men bragte den stakkels Rapunzel ud i en ørken, hvor hun måtte lide stor nød.
Da heksen havde jaget Rapunzel bort, satte hun sig i tårnet og ventede på prinsen, og da han kom om aftenen og råbte:

"Rapunzel, Rapunzel,
lad dit hår falde ned,"

hængte hun håret ud ad vinduet. Kongesønnen klatrede derop, men traf ikke sin egen Rapunzel, men heksen, der så ondt på ham. "Du ville nok hente din kæreste," sagde hun spottende, "men den fugl sidder ikke mere i reden og synger. Katten har taget den, og kradser også nok dine øjne ud. Rapunzel er tabt for dig, hende får du aldrig mere at se." Kongesønnen blev ude af sig selv af sorg, og i sin fortvivlelse sprang han ud af vinduet. Han slap derfra med livet, men faldt ned i et tjørnekrat, der stak hans øjne ud. Han flakkede nu blind om i skoven, levede af rødder og bær og græd og sørgede over sin tabte kæreste. Efter nogle års forløb kom han ud i den ørken, hvor Rapunzel levede i stor nød. Hun havde imidlertid født ham tvillinger, en dreng og en pige. En dag hørte han en stemme, og gik efter lyden, og da han kom derhen, var det hende. Hun faldt ham om halsen. To af hendes tårer faldt på hans øjne, og han fik straks synet tilbage. Så førte han hende hjem til sit rige, hvor folket modtog ham med jubel, og de levede længe lykkeligt sammen.

* * *